

[Frode Jakobsen.]

over i armene på russerne, således driver krigen i Vietnam Asiens folk over i armene på kineserne, ja, presser russerne, som gerne ville noget andet, til at føre kinesisk politik, fordi de ikke kan tåle at stå tilbage i forhold til kineserne.

Den holdning, jeg giver udtryk for, må føre til at være åben over for det store spørgsmål, som vi står over for i 1969. At tage endelig stilling nu for eller mod NATO i 1969, det ville ikke være en ansvarlig politik. Men når jeg siger: åben, så mener jeg åben; derfor vil jeg også vende mig mod udtalelser, der kan undergrave tilslutningen til NATO. Her tænker jeg ikke på hr. Kai Moltkes anklage mod NATO, den anser jeg med al respekt for forholdsvis ufarlig. Jeg tænker på udtalelser fra mange hold, også fra medlemmer her om, at det nok er klogere at holde vor mund, også når nogle af vore allierede gør noget, som må oprøre os. For det er en anklage mod NATO, at vi som medlem af NATO ikke skulle kunne sige vor mening, f. eks. om Vietnam.

Om nogen tid skal vi tage stilling til NATO, måske ved en folkeafstemning, og jeg mener, at hvis vi ikke kan vinde en folkeafstemning for det, skal vi heller ikke være medlem af NATO. Men det farligste for vor tilslutning til NATO vil ikke være, hvad kommunister eller SF siger, men om NATO-tilhængere hævder, at en konsekvens af at være medlem af NATO er, at så kan vi naturligvis ikke sige vor mening. Måske kan det give ubehageligheder at sige sin mening; måske kan det også økonomisk koste os noget; men har vi ikke råd til i denne velfærdstid at betale noget for at være frie mennesker, ja, så er der heller ingen mening i at ville være medlem af NATO.

Men jeg må vende tilbage til Vietnam, for det er det mest brændende i dag, og jeg vil også advare mod en følelsesbetonet indstilling til Vietnam, en indstilling, der er bestemt udelukkende ved sympatier og antipatier: at der er nogle, vi kan lide, og nogle, vi ikke så godt kan lide. Det, jeg vil, er at opfordre til objektivitet.

Man taler om USAs ret til at hjælpe et land mod aggression. Det er der vist ingen der vil bestride, men forudsætningen er da, at det pågældende land ønsker den hjælp;

det er ikke nok, at nogen, som kaldes regering, beder om hjælp. Det er ikke en fjern fortid, der fortæller os, at det aldrig er svært for en stormagt at skaffe sig en håndlanger. Quisling — det er sådan et grimt ord, men det er ikke noget tilfælde, at det er det, der falder én i munden om general Ky, ham, præsident Johnson har udnævnt til Vietnams Churchill, men som selv synes at foretrække at blive kaldt Vietnams Hitler. Jeg ved godt, at han har prøvet på at glatte ud på det; jeg synes, at han har gjort ondt værre. Han har forklaret, det ikke var krigsmageren Hitler, der var hans store forbillede, men den Hitler, der skabte 30ernes tyske enighed og tyske renæssance, altså koncentrationslejrenes enighed og den renæssance, der endte i Berlins rygende ruiner. Jeg synes, det siger noget om, at amerikanerne har måttet skrabe bunden for at få noget, de kan kalde en regering.

Man taler om Vietcongs afhængighed af Kina. Det, som man kalder Vietcong, har overlevet i årevis uden ret megen hjælp udefra. Ky kunne vist ikke overleve én uge uden amerikanerne. Derfor tør jeg godt sige, at der ikke er nogen virkelig regering i Saigon. Men er amerikanerne så ikke forpligtet over for det vietnamesiske folk? Jeg tror, jeg kender så meget til underjordisk kamp, at jeg tør sige, at sådan en krig kan man ikke føre i årevis mod en vældig overmagt, hvis man ikke har folket bag sig, og man kan da ikke have forpligtelser over for nogen, der frabeder sig hjælp.

Der kommer naturligvis også hjælp udefra til Vietcong, især fra Nordvietnam. Men for det første er det småting sammenlignet med det, der hældes ind af våben og mænd fra USA; for det andet er Nordvietnam jo ikke „udefra“, det er ikke to lande, der er tale om, men to landsdele. Det er som et Danmark delt; ikke engang ved Store-Bælt eller Lille-Bælt, men tværs over Fyn, tværs gennem det midterste af landets tre provinser, Annam. Hvad kommer der fra Kina og Sovjet? Ikke ret meget andet end pæne ord.

Men når der er mange gange flere amerikanere, australiere, newzealændere, philippinere end nordvietnamesere og med så langt bedre våben og Vietcong så alligevel klarer sig, hvordan kan man da så forklare, at også befolkningens flertal skulle stå bag ved amerikanerne? Nej, der er ingen anden for-